

PARAULA I VIDA

Dejuni voluntari per a la solidaritat

Divendres que ve celebrarem el **dia del dejuni voluntari contra la fam** per pregar, reflexionar i comprometre'ns contra la fam al món, entenent la fam àmpliament, tal com la van entendre les pioneres que van fundar **Mans Unides** fa més de cinquanta anys: **fam de pa, de cultura i de Déu**. El dejuni voluntari, que fa participar el nostre cos de les opcions de vida; o bé estar-nos d'alguna cosa, per frenar les nostres il·lusions de consum i trobar temps per a la pregària; l'acció petita de no sopar o no fer un extra per part de tota la família, unint-hi els nens de casa perquè ho vagin aprenent... són maneres molt bones de solidaritat amb els qui han de dejunar obligatòriament molts dies o sempre, perquè no tenen res.

El Papa Benet XVI ens va dir a Barcelona, durant la seva visita a l'obra benèfic-social del Nen Déu: «Els deixebles de Crist hem de multiplicar els gestos concrets de solidaritat efectiva i constant, manifestant així que la caritat és el distintiu de la nostra condició cristiana (...). *«Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu»* (Mt 25,40).

En aquesta terra catalana, aquestes paraules de Crist han impulsat molts fills de l'Església a dedicar les seves vides a l'ensenyament, la beneficència o la cura dels malalts i discapacitats. Inspirats en el seu exemple, us demano que continueu socorrent els més petits i necessitats, donant-los el millor de vosaltres mateixos.» (7.11.2010). D'aquí ha de néixer la nostra solidaritat i el nostre amor als germans dels països més empobrits, que viuen encara molt pitjor que nosaltres la crisi econòmica i social. Ells noten més els efectes perniciosos de la crisi. Ens cal revisar el nostre estil de vida, perquè sigui més sobri, generós i solidari, per continuar compartint amb els qui menys tenen. Ho han de fer els governs i els poders econòmics dels països més rics, però ho hem de fer tots els ciutadans. I per als cristians això és un mandat diví: *«Tenia fam i em donàreu de menjar»* (Mt 25,35). Ara no els podem abandonar!

És bo que donem gràcies a Déu i estiguem molt contents de **tot el que fa Mans Unides al món**. Durant el 2009, aquesta ONG catòlica que té 71 delegacions a tot el territori espanyol va recaptar més de **54 milions d'euros** (!), i es van aprovar **692 projectes de desenvolupament** a Amèrica Llatina, Àfrica, Àsia i Oceania, que cerquen la promoció educativa (261 projectes), sanitària (130), social (121), agrícola (92) i promoció específica de les dones (88 projectes). I el que és millor, **el 87% de tot el que es recull va directament als projectes, a la gent**, utilitzant el 5,1% per a sensibilització social (que també cal fer-la) i un 1,9% per a promoció i captació de recursos, i només un 6% es destina a l'estructura i l'administració, perquè també cal vetllar pels projectes i realitzar-los amb criteris viables.

A mi m'agrada que el que compartim vingui no només del que ens sobra (i potser ens sobren tantes coses!) sinó del que també ens sabem sacrificar personalment. Siguem solidaris i dejunem, i trobarem un nou sentit al viure. Dejunem i descobrirem millor el que és essencial per al cor!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

La Sagrada Família, emblema de la nova evangelització

La basílica de la Sagrada Família de Barcelona serà l'emblema del recentment creat Consell Pontifici per a la nova evangelització. Així ho anuncià el passat 11 de gener l'arquebisbe Rino Fisichella, president d'aquest organisme. Aquest temple «que ha nascut en el cor de la ciutat secularitzada representa un missatge molt concret: invitar a utilitzar un nou llenguatge per omplir un gran espai que sense l'Església quedaria com un buit en el cor de la ciutat», va dir Mons. Fisichella en declaracions a l'*Osservatore Romano*.

GLOSSA

Pregar pels fills i amb els fills

Els pares preguen sovint pels seus fills. Esdevenen objecte de pregària en els bons moments i en les dificultats, en la joia i en el dolor. Uns pares en van escriure una per al moment de la pregària dels fidels del bateig de la seva filla: «Pare, us demanem pels nostres fills Bernat, Andreu i Maria. Que se sentin sempre germans i estiguin a prop l'un de l'altre, que gaudeixin junts els bons moments i passin també plegats les estones difícils. Que aprenguin a estimar sense esperar res a canvi i que se sentin estimats pels qui els envoltem. Que siguin humils i evitin qualsevol forma d'egoisme. Que prenguin consciència de tot el que tenen a l'abast i pensin que molts altres nens i nenes no disposen ni del que és imprescindible. Que sàpiguen compartir entre ells, amb els amics i també amb els necessitats. Que esmercin esforç i treball en la seva formació i no defugin les dificultats. Que descobrixin l'amor de Déu Pare present en el món i lloïn la seva grandesa, que cada dia coneguïn més Jesús i amb amor el segueixin, que sempre siguin dòcils a la força de l'Esperit. Que continuïn donant llum i sentit a les nostres vides, que puguem gaudir-los molts anys.»

L'Escriptura ens parla de germans poc avinguts, però Jesús ens tracta de *germans*. Perquè el lligam de l'amor entre germans que s'estimen és poderós i protector.

Per això, aquests pares preguen perquè els seus fills siguin bons germans. I perquè vagin adquirint un seguit d'actituds evangèliques —caritat, generositat, abnegació...—, perquè Déu els parli al cor i facin seu el manament de l'amor. I el bon desig de viure el seu creixement i acompanyar-lo amb la mesura i intensitat que cada moment requereixi. «Veniu, fills meus, escolteu-me; us ensenyaré de venerar el Senyor» (Sl 34,12).

És bo que els pares preguin sempre pels fills, que, arribat el moment, els iniciïn en la pregària i que preguin, també, amb ells. És bo que els apropin al Senyor i els facin conèixer el seu amor i la seva misericòrdia. Que els facin present el Regne de Déu, on tots serem lliures... i germans! «Que el Senyor et beneixi i et guardi. Que et faci veure la claror de la seva mirada i s'apiadi de tu. Que fixi damunt teu la seva mirada i et doni la pau» (Nm 6, 24-26).

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

A mig aire de la serra
veig un ametller florit:
Déu te guard, bandera blanca,
dies ha que t'he delit!
Ets la pau que s'anuncia
entre el sol, núvols i vents...
No ets encara el millor temps,
pro en tens tota l'alegria.

(L'ametller, Barcelona, 1904)

DIUMENGE V DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 58,7-10)

Diu el Senyor: «Comparteix el teu pa amb els qui passen fam, acull a casa teva els pobres vagabunds, si algú no té roba, vesteix-lo; no els defugis, que són germans teus. Llavors esclatarà en la teva vida una llum com la del matí, i es tancaran a l'instant les teves ferides; tindràs per avantguarda la teva bondat, i per rereguarda, la glòria del Senyor. Quan invoquis el Senyor, ell et respondrà, quan cridis auxili, ell et dirà: "Aquí em tens." Si no intentes de fer caure els altres, ni els assenyaies amb el dit pronunciant un malefici, si dones el teu pa als qui passen gana i satisfàs la fam dels indigents, s'omplirà de llum la teva foscor, i el teu capvespre serà clar com el migdia.»

► Salm responsorial (111)

R. *L'home just és llum que apunta en la fosca.*

L'home just, compassiu i benigne, / és llum que apunta en la fosca. / Sortós l'home que presta de bon grat, / que disposa a consciència els seus afers. R.

El just no caurà mai, / i deixarà un record inesborrable. / Viu sense por de les males noves, / se sent ferm confiant en el Senyor. R.

Té el cor incommovible, res no tem, / reparteix el que té, ho dóna als pobres, / la seva bondat consta per sempre, / pot alçar el front amb dignitat. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 2,1-5)

Germans, quan vaig venir a vosaltres, no us vaig anunciar el misteri de Déu amb el prestigi de l'eloqüència i de la saviesa. Entre vosaltres no vaig voler saber res més que Jesucrist, i encara clavat a la creu. I em vaig presentar davant vostre feble, esporuguit i tremolós. En tot allò que us deia i us predicava, no hi entraven paraules que s'imposessin per la seva saviesa, sinó pel poder convincent de l'Esperit, perquè la vostra fe no es fonamentés en la saviesa dels homes, sinó en el poder de Déu.

► Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 5,13-16)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Vosaltres sou la sal de la terra. Si la sal ha perdut el gust, ¿amb què la tornarien salada? No serà bona per a res. La llençaran al carrer i que la gent la trepitgi.

Vosaltres sou la llum del món. Un poble dalt d'una muntanya no es pot amagar. Tampoc, quan algú encén un llum, no el posa sota una mesura, sinó en un lloc alt, i fa llum a tots els qui són a casa. Igualment ha de resplendir la vostra llum davant la gent. Llavors, en veure el bé que heu obrat, glorificaran el vostre Pare del cel.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 58,7-10)

Así dice el Señor: «Parte tu pan con el hambriento, hospeda a los pobres sin techo, viste al que ves desnudo, y no te cierras a tu propia carne.

Entonces romperá tu luz como la aurora, en seguida te brotará la carne sana; te abrirá camino la justicia, detrás irá la gloria del Señor. Entonces clamarás al Señor, y te responderá; gritarás, y te dirá: "Aquí estoy." Cuando destierres de ti la opresión, el gesto amenazador y la maledicencia, cuando partas tu pan con el hambriento y sacies el estómago del indigente, brillará tu luz en las tinieblas, tu oscuridad se volverá mediodía.»

► Salmo responsorial (111)

R. *El justo brilla en las tinieblas como una luz.*

En las tinieblas brilla como una luz / el que es justo, clemente y compasivo. / Dichoso el que se apiada y presta, / y administra rectamente sus asuntos. R.

El justo jamás vacilará, / su recuerdo será perpetuo. / No temerá las malas noticias, / su corazón está firme en el Señor. R.

Su corazón está seguro, sin temor. / Reparte limosna a los pobres; / su caridad es constante, sin falta, / y alzarà la frente con dignidad. R.

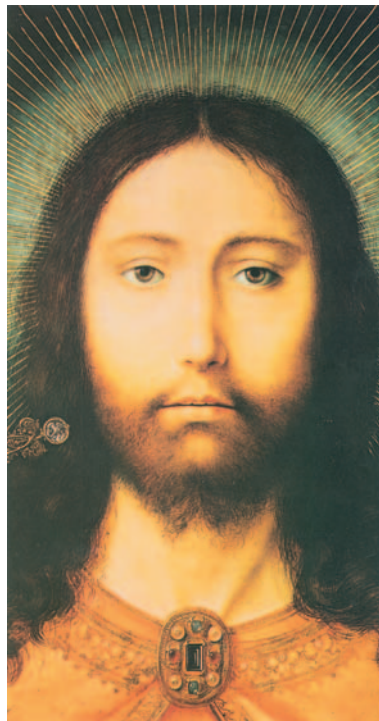
► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los corintios (1Co 2,1-5)

Yo, hermanos, cuando vine a vosotros a anunciaros el misterio de Dios, no lo hice con sublime elocuencia o sabiduría, pues nunca entre vosotros me precié de saber cosa alguna, sino a Jesucristo, y este crucificado. Me presenté a vosotros débil y temblando de

miedo; mi palabra y mi predicación no fue con persuasiva sabiduría humana, sino en la manifestación y el poder del Espíritu, para que vuestra fe no se apoye en la sabiduría de los hombres, sino en el poder de Dios.

► Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 5,13-16)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Vosotros sois la sal de la tierra. Pero si la sal se vuelve sosa, ¿con qué la salarán? No sirve más que para tirarla fuera y que la pise la gente. Vosotros sois la luz del mundo. No se puede ocultar una ciudad puesta en lo alto de un monte. Tampoco se enciende una lámpara para meterla debajo del celémín, sino para ponerla en el candelero y que alumbre a todos los de casa. Alumbre así vuestra luz a los hombres, para que vean vuestras buenas obras y den gloria a vuestro Padre que está en el cielo.»

Jesucrist, Salvador del món. Pintura de Quentin Metsijs. Museu d'Anvers

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Gn 1,1-19 / Sl 103 / Mc 6,53-56 ■ **dimarts**: Gn 1, 20-2,4a / Sl 8 / Mc 7,1-13 ■ **dimecres**: Gn 2,4b-9.15-17 / Sl 103 / Mc 7,14-23 □ **dijous**: Gn 2,18-25 / Sl 127 / Mc 7, 24-30 ■ **divendres**: Gn 3,1-8 / Sl 31 / Mc 7,31-37 ■ **dissabte** (■ Barcelona): Gn 3,9-24 / Sl 89 / Mc 8,1-10 ■ **diumenge** vinent, VI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.): Sir 15, 16-21 (grec 15-20) / Sl 118 / 1Co 2,6-10 / Mt 5,17-37 (o més breu: 20-22a.27-28.33-34a.37).

Una determinada mentalitat molt estesa en les societats modernes pretén que les creences religioses siguin un afer individual, i que han de restar en l'àmbit privat. Les manifestacions públiques de la fe s'haurien d'abandonar. En aquest context, molts cristians es mantenen callats, ja sigui per respecte, per por, o per falta de convicció. Sovint viuen la seva fe amb sinceritat, però de manera reservada i anònima, sense que ho sàpiguen ni tan sols aquells amb qui es relacionen habitualment. El resultat de tot plegat és que el tresor de la fe resta amagat, quan segurament moltes persones s'hi entusiasmarien si el coneguessin de debò.

COMENTARI

Visibles

Jesús convida els deixebles a ser visibles, a no restar amagats ni esporuguits. Com tantes vegades, usa imatges del seu temps, ben gràfiques i entenedores. Diu als seus seguidors que són, o han de ser, com una ciutat dalt d'una muntanya, que es veu de lluny estant. O que han de ser com un llum que es posa en un lloc alt dins de la sala, perquè il·lumini tots els qui hi són presents. Jesús els ha fet conèixer un missatge tan important que no se'l poden quedar per a ells sols. Han d'anunciar-lo, l'han de fer conèixer a tothom qui puguin.

És interessant, d'altra banda, que aquest anunci l'han de fer, segons Jesús, per mitjà del seu comportament. Les bones obres són el testi-

moniatge que han de donar els seguidors de Jesús, i que serà molt més eloqüent i atractiu que qualsevol discurs. La seva manera de viure ha de ser suficient per portar els qui els veuen a interessar-se pels motius de la seva actuació.

Els cristians no hem de dissimular la nostra fe. L'hem de viure amb entusiasme i l'hem de proclamar amb convicció, sabent que és el millor que tenim. Hem de desitjar que tothom la conegui i la pugui compartir. Sense cap imposició i sense cap proselitisme, però sí amb un testimoni valent i decidit, fet amb les obres més que amb les paraules.

DIÀLEGS SOBRE LA FE

Veuré Déu després de la mort?

Oriol: —Què em passarà després de la mort?

Gràcia: —No ho sabem, fill. Ningú no ha tornat per explicar-nos-ho.

—Però, tu què creus que em passarà?

—Deixaràs de ser com ets ara, però no deixaràs de ser tu. Experimentaràs intensament la presència de Déu en el teu ésser. Seràs u amb Ell i amb tots.

—I què veuré després de la mort?

—Un cel nou i una terra nova. Serà aquest món d'ara, però totalment transformat. Tu et sentiràs plenament present en les coses.

—Què vols dir quan dius «plenament present en les coses»?

—Que no et sentiràs davant del món, com un espectador, separat de les altres criatures, sinó unit a elles,

formant un gran tot. Ballaràs a l'uníson amb totes les realitats.

—Però, seré jo?

—Sí, seràs tu, però no seràs com ara. Et podràs reconèixer i els altres també et reconeixerem.

—Veuré Déu després de la mort?

—Sí. Però més que veure'l: sentiràs plenament la seva presència en la teva vida i en tots els éssers. No parlo d'una visió purament intel·lectual. Et sentiràs com abraçat per Déu. Experimentaràs una plenitud d'amor que es fa difícil d'imaginar ara i aquí. Seràs tu mateix, però estaràs ple de Déu.

—Ple de Déu?

—Sí, ple de bones intencions, d'amor, de pau, de serenitat, de llum.

Francesc Torralba

(Ah, sí? Com parlar de Déu als infants, Editorial Claret)

Darle sentido a la vida es vital

El doctor Frankl, psiquiatra y escritor, padre de la Logoterapia, profesor de neurología de la Universidad de Viena y de la Cátedra Internacional de San Diego (EE.UU.), que estuvo preso en cuatro campos de concentración nazis, y que en ellos perdió a sus padres, hermanos y a su esposa en las cámaras de gas, concluyó que: tanto él como sus compañeros de infierno, así como posteriormente sus pacientes, le decían que aquello que les mantuvo en vida, que más les ayudó fue tener fe y esperanza de volver a ver a sus hijos, a su esposa; la religiosidad, una buena espiritualidad, una vida interior rica. En una palabra: haberle dado sentido a la vida, al dolor, a la muerte.

Etienne Lamy decía:

«La miseria mayor de las personas no es su pobreza, ni la enfermedad, ni la hostilidad de cuanto les sucede, ni incluso la misma muerte... Es la desgracia de ignorar por qué han nacido, por qué sufren y por qué mueren; de no haber sabido darle sentido a su vida.»

«El sueño y el fin de mi vida —afirmaba Dutil— es realizar el sueño que mi madre y Dios tuvieron sobre mi cuna.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

6. ✚ Diumenge V de durant l'any.

Sant Pau Miki, prev. jesuïta japonès, i companys (franciscans, jesuïtes i laics), mrs. a Nagasaki (Japó, 1597); sants Pere Baptista, Martí de l'Ascensió i Francesc de Sant Miquel, mrs.; santa Dorotea, vg. i mr. a Capadòcia, patrona dels floricultors; sant Amand, bisbe; festa del Sant Misteri de Cervera.

7. Dilluns. Sant Ricard, rei d'Anglaterra; sant Teodor, mr.; santa Juliana, viuda; santa Coleta, vg. franciscana.

8. Dimarts. Sant Jeroni Emiliani (Venècia 1486 - Somasca 1537), prevere, fund. somascos; santa Elisenda, vg.

9. Dimecres. Sant Sabí, bisbe; sant Nicèfor, màrtir; sant Miquel Febres,

rel. La Salle; santa Apol·lònia, verge d'Alexandria i màrtir (249), patrona dels odontòlegs i els ortodontistes.

10. Dijous. Santa Escolàstica (s. v-vi), vg., germana de sant Benet; santa Sotera, verge i màrtir; sant Silvà, bisbe.

11. Divendres. Mare de Déu de Lourdes, apareguda a la cova de Massabielle (1858); sant Desideri, bisbe; santa Eloïsa, vg.; sant Benet d'Anià, abat benedictí.

12. Dissabte. Santa Eulàlia (o Eulària), vg. i mr., patrona de Barcelona i cotitular de la catedral; sant Gaudenç o Gaudenci, bisbe; sant Damià, soldat mr.; beat Reginald d'Orleans, prev. dominicà; beata Humbelina, viuda.

LAS BIENAVENTURANZAS

Bienaventurados los mansos, porque poseerán en herencia la tierra

La amabilidad no determina el clima de la convivencia en nuestra sociedad, que es una sociedad muy competitiva y violenta. Por ejemplo, la violencia en la escuela preocupa a padres y educadores. La violencia ha pasado a ser un fenómeno diario. En este contexto, las palabras de Jesús sobre la dulzura y la mansedumbre parecen ciertamente palabras de otro mundo.

En el ambiente de agresividad que reina en nuestro mundo, Jesús anuncia la bienaventuranza de los benignos, los no violentos y bondadosos. Frente a las tendencias negativas con respecto a nuestra propia persona, Jesús nos invita a ser dulces y amables con nosotros mismos. Cuanto más positiva sea la relación conmigo mismo, tanto mayor será la paz que se difunda en mí. La paz es el clima en el que los aspectos positivos que hay en mí puedan desarrollarse.

Las palabras de Jesús me exigen expresar también hacia fuera la mansedumbre que experimento dentro de mí. En medio de este mundo agresivo, cambio el clima cuando me dirijo a otros con amabilidad. Algunas personas piensan que la mansedumbre no tiene posibilidad alguna en el duro mundo del trabajo. Sin embargo, la experiencia de vida muestra lo contrario.

En la tercera bienaventuranza Jesús nos muestra un camino para tener una relación mejor con nosotros mismos, para poder alcanzar la paz con nosotros mismos y una vida plena. La felicidad que proviene de la virtud de la benevolencia y de la mansedumbre es descrita por Mateo con estas palabras «porque heredarán la tierra», «porque poseerán en herencia la tierra». Si me irrito conmigo mismo, estaré siempre interiormente desgarrado. Si, por el contrario, me trato a mí mismo de un modo dulce y afable, todo lo que percibo dentro de mí me pertenece. Heredo la tierra, es decir, tengo terreno suficiente bajo los pies. Es la tierra de la bondad y del amor. En esta tierra se habita mejor que en la tierra donde rigen las leyes del éxito y de la posesión.

Anselm Grün

(Las bienaventuranzas. Un camino de plenitud. Ed. Sal Terrae, 2009)

ENTREVISTA

DOMÈNEC MELÉ

Aprofundir en l'encíclica

Arran de la publicació de l'encíclica de Benet XVI *Caritas in veritate*, Mn. Domènec Melé, catedràtic d'Ètica Empresarial, ha coordinat una obra col·lectiva que recull comentaris del document des de vessants teòrics i pràctics. *Desarrollo Humano Integral* (Ed. Ite) és el títol del llibre, en el qual hi col·laboren vint professors de sis institucions universitàries de Catalunya que ajuden a «estudiar a fons els continguts de l'encíclica, cercar la continuïtat i la innovació amb la doctrina social de l'Església anterior, descobrir el contrast i les convergències amb idees contemporànies, i veure les implicacions pràctiques de les seves propostes».

Per què és important el missatge de l'encíclica *Caritas in veritate*?

L'encíclica té present la crisi actual, que no solament és econòmica, sinó també cultural i moral. Però també la globalització i molts altres problemes socials actuals, com ara la pobresa i la manca de desenvolupament, la vida humana, l'ecologia, els drets humans i la seva fonamentació transcendent, el relativisme moral, les noves tecnologies... Tot això requereix una orientació moral, i l'encíclica la dona des de la centralitat cristiana i humana de l'amor en la veritat i la necessitat de treballar per un desenvolupament humà integral.

Com està estructurat el llibre?

En tres parts. A la primera s'estudien els fonaments antropològics i ètics proposats per l'encíclica. Després, temes relacionats amb aspectes morals dels àmbits social, jurídic i polític als que fa referència el document. I, finalment, qüestions relacionades amb l'economia i el món de l'empresa.

Com pot ajudar-nos aquesta encíclica en la vida diària?

Penso que és una encíclica de gran projecció per enfocar els problemes socials des de la perspectiva del desenvolupament personal i dels pobles. Però també té continguts importants per a la vida ordinària. L'amor cristià, que esdevé fraternitat i esperit de servei, no s'ha d'oblidar mai. Això inclou les relacions professionals, empresarials i comercials. I tot això en un món que s'ha fet global. L'amor —la caritat— té com a primera exigència la justícia, però va més enllà.

Òscar Bardají i Martín

Lliurament dels Premis «Bravo» de comunicació de la Conferència Episcopal Espanyola

La Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social (CEMCS) va lliurar, el dia 21 de gener, els premis ¡Bravo! 2010, fallats el passat 21 d'octubre per un Jurat presidit per l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives. L'acte va tenir lloc a la seu de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) a Madrid. El bisbe de Lleida, Mons. Joan Píris, com a President de la CEMCS, va dirigir unes paraules de salutació en el lliurament d'aquests guardons amb els quals l'Església vol fer visible la seva «amistat i proximitat a la comunicació social i reconèixer la tasca meritòria de tots aquells professionals de la comunicació en els diversos mitjans, que s'hagin distingit pel servei a la dignitat de l'home, els drets humans i els valors evangèlics».

Benedicció del telecadira a Vaquèira

L'Arquebisbe Joan-Enric beneí el nou telecadira de Vaquèira-Beret, a la Vall d'Aran, el 5 de gener, acompanyat pel Vicari general Mn. Josep M. Mauri i l'Arxiprest d'Aran, Mn. Pere Balagué. El telecadira porta el nom de «Jorge Jordana», en homenatge al qui fou creador de les instal·lacions de Vaquèira fa uns cinquanta anys; fa un recorregut de 12 kms, i puja fins a les fites més altes, des del Pla de Beret. Monseñor glossà la grandesa de la natura obra de Déu Creador, que quan s'agermana amb la ciència i la tècnica que ens l'apropen, esdevé un moment de cooperació per a l'home. Valorà els esports de neu, amb possibilitat de ser practicats per tots els membres de la família. Van assistir a l'acte el Síndic, l'Alcalde de Naut Aran, i directius de Vaquèira.

Un moment de la benedicció

Urgell celebra arreu les tradicionals festes de Sant Antoni i Sant Sebastià

La diòcesi ha celebrat en moltes de les seves parròquies les populars i tradicionals festes de Sant Antoni i de Sant Sebastià. La convocatòria de les escudelles, un acte familiar i de trobada ciutadana per excel·lència, va estar precedit sempre de la Missa solemne, presidida pels rectors de cada parròquia. Es van beneir els panets i/o després es va fer la benedicció de bestiar, en el cas de Sant Antoni.

Sant Sebastià a la Seu d'Urgell

La Catedral de Santa Maria d'Urgell va acollir l'acte central de la festa de Sant Sebastià, amb el temple ple de gom a gom. Els fidels que, a la Seu d'Urgell tenen molta devoció al sant, van seguir la missa, presidida pel Rector, Mn. Xavier Parés i concelebrada per Mn. Josep Mas i Mn. Cinto Busquet. Mn. Parés va enaltir el sentiment solidari que va ser l'origen de la Germandat de Sant Sebastià, fundada a la Seu el 1855, i que encara avui es manté ben viva a través dels prop de 800 membres que integren actualment l'entitat; i tot anunciant la propera beatificació de Joan Pau II, prevista per a l'1 de maig d'enguany, va evocar el mestratge del Papa Wojtyła i exhortà a practicar la forma de solidaritat més alta que hi ha, l'amor al proïsme.

A la parròquia de Sant Julià de Lòria (Andorra) el Rector Mn. Pepe Chisvert presidí al matí l'Eucaristia, amb repartiment dels panets beneïts, i l'«estima» de la relíquia del sant que es custodia a l'església. La celebració va acabar amb el cant dels goigs de Sant Sebastià, i els membres de la Germandat es van reunir en assemblea als locals parroquials.

Al poble de Ponts, seguint un vot de fa anys, es va retornar com cada any a l'església d'Algos, dedicada a Sant Sebastià, després que la vila de Ponts va demanar la intercessió de Sant Sebastià per poder superar una forta epidèmia de còlera que va viure el municipi al segle XIX. Així, el diumenge més proper a la festivitat de Sant Sebastià, enguany el 23

de gener, de bon matí l'ajuntament preparà una foguera davant de l'església per rebre als pontsicans i pontsicanes que, tot caminant o bé en cotxe, fan els 5 km que hi ha des de Ponts. Després compartiren un esmorzar popular, i als volts de les dotze del migdia la petita campana de l'espada del temple anuncia a l'inici de la missa dedicada al sant màrtir.

Sant Sebastià a Sant Julià de Lòria

Sant Antoni

La festa de Sant Antoni va tenir un notable seguiment a la Seu d'Urgell i a Ponts, on les escudelles i calderades posen la nota més popular a la festa. També a les parròquies andorranes, especialment a Andorra la Vella, la Massana, a Sant Antoni de la Grella, Canillo... Una cita en la que tota la societat civil dels pobles i també els seus representants institucionals es reuneixen en torn als cuiners i al plat, al carrer, i gaudeixen de les menges. Abans però, la Missa Solemne va acollir els fidels en cadascuna de les parròquies, i els rectors van beneir el bestiar: cavalls, ases, gossos, gats. En el cas de les montures, la confraria de Sant Antoni, amb molta participació dels pagesos de la comarca, van fer, a la Seu d'Urgell la clàssica volta dels tres tombs des de la Catedral fins al Passeig, després de la benedicció del Rector, Mn. Xavier Parés.

Sant Sebastià a Ponts

LA PLETA

Què ens hem emportat d'aquestes festes?

Quan anem a casa d'un familiar o amic, o ens ve a veure a casa nostra, mai no ens quedem amb les mans buides. La presència de la persona deixa un sentiment d'alegria que, com pom de flors, impregna tota l'estança, de perfum. Perfum que es percep durant la visita, després d'ella i ja abans. Per exemple, durant el temps d'Advent o d'espera del Nadal, mentre anava rebent i enviant felicitacions, jo ho vivia com si fossin figures amb que anava adornant el meu pessebre interior.

Què ens hem emportat d'aquestes festes?

Aquesta ha estat la pregunta amb què he obert el diàleg a l'inici de l'Eucaristia, després de festes. Veus ací algunes de les respostes.

—La reunió de tota la família.

—Aixecar-nos amb la meva dona al final del sopar de Nadal i anar-nos'en a la Missa de gall. Els fills ens ho van respectar. Penseu que està bé que vegin la nostra fe.

—Reconciliar-me amb un familiar.

—Després de passar les tres festes de Nadal no més que amb dinars i sopsars, l'Eucaristia celebrada avui ha estat lo millor de les festes.

—La vinguda de la nostra filla de Londres. Ella ens va dir: no sé per què he vingut, ara. Jo no crec en res religiós. —Però ens estimes a nosaltres. Jo sí crec en Jesús i em dóna sentit a la meua vida.

—Invitar gent a formar part de la xarxa d'oasis, llegint cada dia PARAULA I VIDA.

I jo, el que me n'he emportat d'aquestes festes, és Jesús. La persona de Jesús. Tan humana, tan divina...

Ell, amb la seva manera de ser i d'obrar tan nostra, tan tendra i senzilla, ha borrat les fronteres que separen cristians i practicants, creients i no creients. Un acaba veient clar que, si Déu es fa home és perquè vol que nosaltres ens fem humans. Perquè què és ser cristià sinó ser humà? Per l'encarnació, l'amor de Déu.

(L'amor diví) s'ha fet amor humà.

De no tenir això clar, s'ha anat creant una subcultura religiosa amb dos blocs separats i moltes vegades, enfrontats: Els de la increença, que són els indiferents o els que veuen la religió sota sospita, i els de la mal creença que ho centren tot en la religió, (fundamentalisme). Quin dels dos grups és més difícil evangelitzar?

No és fàcil. A mi, em costa encara tractar a tots per igual. Fàcilment poso al davant del que ens separa, (la creença), per sobre del que ens uneix, (l'humà). I això prové de l'educació religiosa, rebuda. M'adono que encara no sóc prou cristià. Em costa mirar la persona com a persona, i només com a persona, deixant de banda les seves creences. Aquestes són les petjades que trobo de Jesús. Ell quan estima, estima la persona. I jo, si vull estimar-lo a ell, he d'anar a vosaltres. Està tan ben lligat l'amor a Déu i l'amor a

vosaltres... El que em dol és no poder-vos parlar del meu amic, però llavors parlo a ell, de vosaltres.

Hem complicat tant les coses amb ritus i formes litúrgiques que diuen tan poc al món d'avui, i amb sagraments que han perdut el seu encant en el camí del segle... «A vegades l'Església, i ja ho deia el Cardinal Ratzinger, esdevé un impediment per a la fe.» En canvi, l'Evangeli és tan senzill... Jesús va venir a salvar-nos, i es veu clar que per a ell *salvació* —contrari de *pecat*— vol dir humanitzar material, social i espiritualment, traient així el dolor del món. Aquest és el seu programa.

Ell es queda corprès també davant aquest temple de la creació, i ens invita a contemplar-lo, a admirar-lo. «Mireu els lliris del camp...». Aquest és el sentit dels sagraments. I aquesta síntesi es realitza en Jesús, el verdader sagrament. Perquè vetllar per Déu i vetllar per l'home són les dues dimensions que ens ofereix.

M'encanta Jesús perquè en ell es dóna aquesta unitat fent-nos veure que ser cristià és un acte humà sobre el qual s'empeña la fe. I això ens omple d'alegria i ho celebrem. Per aquest motiu, d'aquestes festes, me n'emporto Jesús, tan diví i tan humà. Diví per aquesta petjada de Déu que ha deixat en nosaltres, que ens supera, se'ns escapa, ens transcendeix, però que confio que ens acollirà quan tot s'haurà acabat per a nosaltres.

Joan Escalles